

1r premi *Ex aequo* Contes categoria adults.
Títol: *El pastor de cabres*. Autora: Anna Gairí Blavi

cabridet estava boníssim i acompanyat de bolets, avellanes i llet sabia a glòria. L'Andreu hi va passar uns quants dies a la casa dels Reis; va fer formatges i mantega, els va deixar tot el que havia recollit al bosc i les seves dues cabres per tal que tinguessin llet...

Quan es van acomiadar els Reis li van prometre que li tornarien les cabres quan passessin pel poble a deixar joguines als infants.

L'Andreu va marxar molt content d'haver pogut ajudar els Reis d'Orient, però quan va arribar al poble el senyor Ramon estava molt enfurismat per la seva tardança. El va escridassar tant que l'Andreu no sabia si li feia més mal el cor o les orelles. Molt enfadat, l'amo només li va donar la meitat del jornal, per pagar el cabrit que el llop va matar.

Només li van faltar les riotes de tothom dient-li que era un innocent, que de ben segur s'havia trobat amb tres lladregots i li pisparien les cabres.

Pobre Andreu! L'única que se'l va creure va ser la senyora Virtudes. Al vespre li va portar unes quantes patates i el bullit de fer el brou.

Aquella nit al poble feien cagar el tronc, a totes les cases hi havia festa grossa, però ningú més es va recordar del pastoret.

Va ser un Nadal estrany. La mainada del poble li duïen coses d'amagat dels seus pares; ara un ou, ara un bocí de llonganissa, ara un parell de pebrots ...I li demanaven dia rere dia que els expliqués la seva trobada amb els Reis Mags. La senyora Virtudes estava contenta de veure la generositat dels nens, però no podia estar de preguntar-se si duraria gaire.

I si el Nadal va ser estrany, el dia de Reis no ho va ser pas menys. Tot i haver passat per totes les cases, només havien deixat regals als nens i un collaret a la senyora Virtudes.

Ah! Me n'oblidava, també van tornar les cabres a l'Andreu. I de passada li van deixar uns quants porcs, ovelles, uns quants conills, gallines, sis vaques i una euga.

N'hi va haver molts que es van quedar ben arrapats.

No cal ni dir que l'Andreu no va ser mai més el pastor més pobre de tots els pastors. Es va comprar una casa i un bocí de terra per conrear. També es va casar, sí, amb la filla de la senyora Virtudes.

I sempre, però sempre, va continuar ajudant tothom que ho necessitava. Els Reis mai es van oblidar de passar per casa seva.

I conte contat, conte acabat, i si no és mentida, potser serà veritat.

-Quin menjar? va preguntar el pastoret amb un fil de veu.

-Com que quin menjar? Qui ets tu?

Pobre Andreu! L'havien confós amb el noi dels queviures.

-Què passa Gaspar? va dir algú que l'Andreu no havia vist.

La veu venia del fons del rebedor.

-Fes passar el noi i tanca la porta home o amb el vent de la nit acabaran escampant-se totes les cartes.

L'anomenat Gaspar el va fer passar. Van entrar en un sala enorme que més aviat semblava una estafeta de correus, de tant plena de cartes com estava.

L'Andreu va mirar al seu voltant: un home de pell fosca, un vellet amb els cabells blancs, menut i eixerit. No, no, no podia ser...

-Perdoneu, he vist una llum i com anava perdut...No sou pas els Reis Mags vosaltres? va preguntar.

-Mira, no va pas tan perdut com sembla el pastoret. Tens bon ull, noi va contestar-li en Baltasar.

-Però què hi feu aquí? No sou d'Orient vosaltres?

-Ai, fill, a Orient fa molts anys que van mal dades. Vivim tots tres en aquesta casa. Això facilita la nostra feina i com la casa també és màgica cada any escull un indret diferent per passar el Nadal. Ara havia parlat Melcior. No era pas tan vell com li havia semblat d'entrada.

Entre els tres li van explicar que anar amb la casa amunt i avall era divertit per conèixer altres indrets, però que aquell any el patge que els havia de dur els queviures s'havia despistat i ja feia dos dies que no menjaven res.

L'Andreu es va posar a treballar immediatament, sense que ningú li digués res. Va anar a la cuina, va encendre el forn, va posar-hi el cabrit que havia matat el llop i es va posar a munyir les altres cabres.

El sopar no va ser gaire abundós, però el

El pastoret que volia anar a Betlem

El relat que a continuació ve no és un conte de la vora del foc, ni és cap conte xinès, sinó una veritat de la bona que succeí no fa molt en un poblet de l'alta muntanya.

En Quimet era un pastoret que vivia amb la seva mare en una caseta isolada dalt d'un turó. Era una caseta senzilla, amb teulada de pissarra i fum a la xemeneia, amb olor de net al matí i de brou i llar de foc al vespre.

Una vesprada freda del mes de desembre, després de tancar el ramat a la cleda, en Quimet seié al costat de la llar i explicà a la mare que havia sentit parlar d'un infant nascut a Betlem que era visitat per pobres i rics, per reis i pastors, per grans i petits. La mare va endevinar que en Quimet s'havia fet gran i volia fer el viatge cap al portal i, malgrat que com totes les mares encara el trobava jove, va pensar que havia de deixar-l'hi anar. Així, doncs, van assaborir un plat de brou deliciós i van anar a dormir d'hora.

El dia es llevà fred i el paisatge enfarinat; encara queia alguna volva mandrosa que el feia més bonic, com si d'una postal nadalenca es tractés. En Quimet tenia preparat un bol amb llet de cabra acabada de munyir i unes torrades amb un tros de cansalada acabada de sortir de les brases. Després de treure la panxa de perill i acomiadar-se de la mare, agafà el morral i emprengué, encuriós, el camí per conèixer el misteriós infant. Feia fred i de seguida se li pintà el nas de color de vi. Caminà molta estona, potser hores, sense saber molt bé on es trobava.

Creuà rius, valls i muntanyes fins que s'adonà, en fer-se fosc, que s'havia perdut. Va fer cap a una gran ciutat plena de llums i de sorolls confosos: cançons que parlaven del desembre, de pastorets com ell i d'alegres cascavells; sentia botzines i motors de cotxes, plors i rialles de nens, la gent anava carregada amb bosses amunt i avall, hi havia avets com els del seu bosc plens de boles lluints i bombetes de colors. En Quimet estava marejat i enlluernat. Tothom se'l mirava de cap a peus i l'empenyien per aquells carrers plens de disbauxa. Va veure un home i una dona que es barallaven, una mare que picava enrabiada el cul del seu fill mentre aquest exigia no sé el què, i s'adonà que aquell no era el camí que portava a Betlem, així que s'afanyà a fugir d'aquell món de crits i presses. Agafà una altra direcció i continuà caminant fins que s'adormí, esgotat, a la soca d'un arbre. De sobte, una forta explosió el sobresaltà i un núvol de fum i foc el féu estossegar violentament. Arraulit sota aquell arbre veia córrer d'un costat a l'altre uns homes armats amb grosses escopetes i amb cara enfadada; semblaven cansats, però malgrat tot no paraven de córrer i de cridar. En Quimet tenia por, aquí la gent no anava tan ben vestida com la de la ciutat sorollosa, aquí tothom anava esparracat, alguns sagnaven, altres eren a terra estirats i molts ploraven abraçats a algú que semblava mort o malferit.

En Quimet s'adonà un cop més que s'havia equivocat de camí. Així, doncs, girà en rodó. Ara féu cap a un lloc calorós, el terra era sec, sense molsa ni boix, sense arbres ni rierols. Descobrí una mena de cases fetes amb fang i palla on vivien persones de pell bruna amb aspecte famolenc. Hi havia nens d'ulls resignats que jugaven descalços amb boles de roba; altres més petits eren als braços de les seves mares sense forces ni per espantar les mosques que gosaven posar-se damunt d'ells amb total impunitat. Alguns homes feien cua davant un

1r premi *Ex aequo*
Contes categoria adults.
Títol: *El pastoret que volia anar a Betlem.*
Autora: Isabel Bellet Oronich

camionet que repartia cigrons, mongetes, arròs i ampolles d'aigua. Aquí, al contrari de la ciutat dels sorolls o del país en guerra, regnava un silenci colpidor que torbà en Quimet i el féu adonar-se que aquell camí tampoc el portaria a Betlem.

Amb el cap cot, quan ja pensava que no hi arribaria mai, va sentir una veu bonica que li parlava:

-On vas pastoret? Sembles desorientat.

-Vaig a Betlem, però no trobo el camí. Em pots ajudar?

Era la pastora Caterina, una noia riallera i eixerida que també anava al portal. Junts van continuar caminant fins que van sentir la remor d'un rierol d'aigua fresca on un pescador els va dir que més amunt hi havia un pont d'escorça per on podrien creuar. Pel camí van trobar altres pastors al voltant d'una foguera, un pou on van reposar una estona i, amagat darrere un paller, van enxampar un noi amb els pantalons abaixats que deia que tenia mal de panxa. Quan es va fer de nit el cel s'omplí d'estels i van decidir seguir-ne un de molt gran amb cua que cridà la seva atenció. També el seguien tres senyors molt elegants amb cara de generosos damunt d'uns grans camells.

De sobte, una maneta calentona agafà en Quimet i el diposità davant el portal on hi havia un petit infant en un llit de palla.

-Aquí quedarà molt bé el pastoret, oi àvia? Sembla cansat, el deixarem davant del portal.

- Aquest any, Andrei , ens ha quedat un pessebre preciós!

- Això ho diem cada any quan el tenim acabat, àvia.

- No, aquest any és diferent, no sé el que és, però té quelcom d'especial.

- Anem a dormir, demà farem fer uns passets als Reis.

Ni l'Andrei ni l'àvia Ramona es van adonar que el cor d'aquell pastoret de plàstic batejava.

En apagar els llums, en Quimet aprofità per explicar al nen Jesús tot allò que havia vist en el seu llarg camí i el cansament que sentia desapareixia, satisfet per haver dit a la persona adequada què hi havia més enllà d'aquelles muntanyes enfarinades de Nadal.

Els que tingueu pessebre a casa aquests dies de Nadal, assegureu-vos bé que no hi hagi cap cor que batega abans d'apagar els llums a la nit, no sigui cas que algú necessiti la vostra ajuda per arribar al portal.

Isabel Bellet

Guanyadores del Concurs de Contes de Nadal 2003